

külön szám
Júlia
Világszerte Nr. 1

Scarlet Wilson
Hollywoodból jöttem

Sharon Kendrick
Pénzért vett menyasszony

Ally Blake
Varázsceruza

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Scarlet Wilson, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

Eredeti címe: *The Mysterious Italian Houseguest* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© *Sharon Kendrick, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

Eredeti címe: *The Greek's Bought Bride* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Czárán Judit*

© *Ally Blake, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

Eredeti címe: *Crazy About Her Impossible Boss* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Várnai Péter*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 105. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-293-9

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Scarlet Wilson
Hollywoodból jöttem

1. FEJEZET

Portia becsukta az ajtót, és lassan kifújta a levegőt, miközben a távolban elhalt a motorzaj. Mennyei nyugalom! Milyen békés itt minden.

A kertből madárcsicsergést hallott. Zene füleinek, miután három napig szüntelenül emberek vették körül. A hűvös falnak dőlt, és uralkodnia kellett magán, hogy ne csússzon erőtlenül a padlóra. Lezajlott a húga, Miranda esküvője.

Végre abba hagyhatja a folytonos mosolygást, és nem kell kitérő válaszokat adnia a testvérei idegesítő kérdéseire. Miranda valósággal sugárzott a szerelemtől!

Én vagyok a legidősebb, gondolta Portia. Nem nekem kellett volna először férjhez mennem?

A mellkasában a nyomás, amelyet azóta érzett, hogy idejött, lassan felengedett. Nem arról van szó, hogy ne szeretné a húgait. Természetesen szereti őket. De hihetetlenül fárasztó, amikor mind a hárman körülötte vannak. Mindig egyszerre beszélnek, és legalább az egyikük megpróbálja túlkiabálni a többit. Most ott vannak, ahol lenniük kell: Miranda nászúton, Posy az imádott balett-társulatánál, Immi pedig – akinek az esküvője küszöbön áll – a családi vállalkozásnál.

Portiának tiszta fejre volt szüksége, hogy megtervezze a következő lépéseit.

Az iPhone-ja a tágas előtérben az egyik aranyozott asztalkán hevert, és mintha mulatott volna rajta. Isola dei Fiorin alig volt térerő, a villa régi vezetékes telefonja egy földrengés óta nem működött, internet meg egyáltalán nem volt.

Jó így! – gondolta Portia dacosan. Se e-mailre, se a mobiljára nincs szüksége.

A legutóbbi telefonbeszélgetés teljesen a feje tetejére állította az egész szakmai életét. Ezt most először ki kell hevernie. „Vegyük sorra, mit hoztál az elmúlt hónapban? – kérdezte meg könnyörtelen őszinteséggel a szerkesztője. – A díjkiosztó hetekkel ezelőtt volt, és a vörös szőnyeges interjúk is. Állítólag tényfeltáró újságíró vagy! Huszonhét évesen mondhatni amúgy is lejárt a szavatossági idő. A következő négy hétben vagy szállítasz egy címlapsztorit, vagy ki vagy rúgva.”

Portia még mindig érezte a bénultságot, ahogy visszagondolt ezekre a szavakra.

Pedig az újságírói iskola sikeres befejezésével élete nagy álmát váltotta valóra. Még ennél is nehezebbnek ígérkezett azonban állást találni a Fleet Streeten.

Miközben az egyik barátjával keresztül-kasul beutazta az Egyesült Államokat, még fogalma sem volt, hogy alakul majd Londonban az élete. Aztán egy Los Angeles-i kis kávézóban egy véletlen találkozás hozzásegítette egy ideiglenes álláshoz az egyik tévécsatornánál.

Amikor a kávézóba betoppant producer megtudta, Portia milyen végzettséggel rendelkezik, megkérdezte, képes lenne-e anyagot gyűjteni a talkshow-jához.

Portia intelligens volt, és jól nézett ki. Két hónappal később még mindig ugyanannál a csatornánál dolgozott. Aztán a műsor házigazdája úton a stúdió felé balesetet szenvedett. Portia alig fél óra alatt felkészült az adásra, és beugrott helyette. A közönségnek tetszett, a sajtó dicshimnuszokat zengett róla. Konklúzió: a csinos, élettel teli, barna hajú, sötét szemű, szexi angol akcentusú és remek humorérzéssel megáldott Portia sokkal több nézőt vonzott a képernyő elé, mint az elődje. Alig egy év alatt a talkshow óriási siker lett.

És mindez egy véletlenül kapott állásnak köszönhetően.

Öt évvel később Portia több hollywoodi botrányt leplezett le, mint bármelyik konkurensé. Kezdetben nem járt el valami kíméletesen. Több száz kilométerről kiszagolta az ígéretes sztorikat, és a főnöke rendszeresen a címdalokon szerepeltette. Portia eleinte élvezte ezt. Ám idővel üresnek, felszínesnek tűnt az egész. Kialudt benne a tűz, amely eddig égett benne és hajtotta. Hollywood egy örök körforgás, ahol csak az arcok változnak, a sztorik és a botrányok ugyanazok.

És a főnöke szüntelenül csak hatásvadász címsorokat akart, ami egyre több fejfájást okozott Portiának.

Két malomkő közt őrlődött. Egyrészt a tegezében botrányos sztorik formájában ott lapultak a

mérgezett nyilak, másrészt a lelkiismerete akadályozta abban, hogy kilője őket. Ott volt például egy idősebb, népszerű színész, aki eddig sikeresen eltitkolta a homoszexualitását. Vagy egy kitűnő színésznő, aki évek óta depresszióban szenvedett, és fennállt a veszélye, hogy öngyilkos lesz – miközben a ragyogó mosoly és a humor volt a védjegye. Természetesen csak színlelt, és Portia tudta az okát. A színésznő lánya nagyon beteg volt. És most vesse oda ezt a szegény asszonyt a hiénák elé?

Már a gondolatra vizolyogva megrázta a fejét.

Mindazonáltal ha a következő hetekben nem hajt fel valami sztorit, elfelejtheti a karrierjét. De milyen botrányra bukkanhat Isola dei Fiorin? Egy földközi-tengeri, gyéren lakott szigeten, ahol még a mobilhálózat kiépítése is meglehetősen sok kívánnivalót hagy maga után?

Portia felsóhajtott. Talán inkább elmélyülhetne annak a könyvnek a kéziratában, amelyen évek óta dolgozik.

Lágy tengeri szellő áradt be az előtérbe. A hátsó teraszajtók valószínűleg nyitva maradtak. Tinédzserként két varázsszót: a tágasságot és a nagyvonalúságot társította ezzel a hellyel.

Belépett a kedvenc szobájába. Ha valaki felnézett a kupolás mennyezetre, közvetlen a feje fölött gyönyörködhetett a mályva- és rózsaszínben tündöklő, varázslatos naplementében. Portia lehunyta a szemét, és a korábbi állapotában látta a villát. Akkor még a húga keresztanyjának, Sofiának a tulajdona volt. Sofia valaha híres modell volt, és a sziget akkori uralkodójának a szeretője.

Ha visszaforgathatná az idő kerekét, nagyon szívesen meginterjúvolná Sofiát. Gyerekként minden teljesen normálisnak, rendjén valónak tűnt itt. A pompás, félreeső helyen álló villa két híres embernek volt a szerelmi fészke, neki meg a húgainak pedig nyaraló és színpad egyben. Mert engedéllyel felpróbálhatták Sofia gyönyörű ruháit, és a széles lépcsőn levonulva rögtönözhetek divatbemutatót.

Portia ismét lehunyta a szemét, újra látta, amint színészek, rocksztárok és modellek népesítik be a termeket. Ma persze nagyobb figyelmet szentelne nekik, mint annak idején, és hegyezné a fülét, hogy semmiről se maradjon le. Ám sajnos a Villa Rosa az évek során meglehetősen lepusztult állapotba került, és közel sem olyan izgalmas, pompás, mint annak idején.

A halvány rózsaszín vakolat sok helyen lehullott. A jókora kertben az egzotikus virágokat és bokrokat elnyomták a gazok. A ház hátsó részében a mosókonyha feletti tető egy része beomlott, és Miranda újdonsült férje, Cleve javította meg. A régi villanyvezetékek és az elöregedett vízvezetékek gondoskodtak róla, hogy az itt-tartózkodás valóságos túlélőtúra legyen.

Portia végighúzta a kezét a fal repedésén, amely egészen a kupoláig húzódott. A villa állapota szinte fizikai fájdalmat okozott neki.

Jóllehet Posy, Sofia keresztlánya az örökös, de mind a négy testvér felelősnek érezte magát a házért. Sofia a vakációk alatt kis felnőttként kezelte őket. Nem határozta meg a lefekvés pontos idejét, nem voltak felesleges, bosszantó szabályok. Amíg a lányok tisztelettudóan viselkedtek, és nem civakodtak, Sofia elégedett volt velük.

Portia szívesen emlékezett vissza a békés napokra, amikor órákon át lustálkodtak a magánstrandon és a sziklamedencében, amelyet egy meleg vizes forrás táplált.

Portia a falnak dőlt, és nagyot sóhajtott. Bosszantotta a csúnya repedés. A javításhoz mesteremberre lesz szükség, akárcsak majdnem mindenhez.

Miért érzi úgy, hogy a Villa Rosa visszatükrözi az életét?

Ismét felsóhajtott, aztán megpróbálta összeszedni magát. Sopánkodással semmire sem megy – se a Villa Rosát, se a saját életét illetően.

Miranda és Cleve a legszükségesebb javításokat elvégezték a házon. Így legalább van néhány lakható szoba, de a konyha meg a fürdők reménytelenül elavultak és alig használhatóak. A poros, zsúfolt padlás valószínűleg minden régiségkereskedő álma, de Portia nem értett hozzá, mi az, ami esetleg pénzzé tehető lenne a legsürgősebb felújításokhoz. Egyébként is Posy joga ez is. A húga valószínűleg a lehető leggyorsabban túl akar adni a villán, mivel a balettkarrierje miatt nincs ideje, hogy foglalkozzon az ingatlannal, vagy saját maga használja.

Mindez felesleges töprengés, döntötte el Portia. Vett egy mély lélegzetet, és szomorkásan

elmosolyodott. A rózsá-, jázmin- és citrusillat, amely a tengeri szellővel áradt be a házba, fájdalmas nosztalgiát ébresztett benne a rég elveszített gyerekkor után. Istenem, milyen gondtalanok és boldogok voltak akkoriban!

Visszament a konyhába, kivett egy üveg rozét a – szerencsére működő – hűtőből, fogott egy poharat, és elindult a télikertbe, ahonnan fantasztikus kilátás nyílt a tengerre. Itt is hiányzott azonban néhány ablaküveg. Sofia annak idején szándékosan apró mintás, egymással harmonizáló, színes üvegeket rakatott be, így a télikert – a fény beesési szögétől függően – vagy a szivárvány összes színében, vagy a lemenő napsugarak árnyalataiban pompázott. A helyiség végében lévő ajtó egy teraszra vezetett, ahonnan a kertbe lehetett menni. Innen egy viszonylag meredek ösvényen tudták megközelíteni a védett magánstrandot és a sziklamedencét.

Portia számára ez maga volt a paradicsom most is, akárcsak annak idején.

A teraszon lehuppant egy régi hintaszékbe, amely nyikorogva tiltakozott. A lány egy pillanatra visszafojtotta a lélegzetét, de mivel a szék nem törött össze, ringatózni kezdett, és töltött magának egy kis bort. Aztán óvatosan feltette a lábát a korlátra.

Alatta csillogott az azúrkék tenger. A horizonton egyetlen hajó sem tűnt fel – csodálatos volt a panoráma.

Portia egy pillanatra lehunyta a szemét. Még mindig van valami mágikus ezen a helyen. Tűnődve kortyolgatta a bort, és azt kívánta, bárcsak mindent felidézhetne a húsz évvel ezelőtti múltból – ami a villában történt, amiről pletykáltak. Akkor nem kellene aggódnia az állása miatt.

Javier felhajtotta a sörét, majd letette az üveget. Az utolsó esti komppal érkezett a szigetre, és ahelyett, hogy egyenesen a házhoz ment volna, betért a legközelebbi bárba.

Isola dei Fiori az édesanyja egyik kedvelt menedéke volt. És a barátnője, Sofia villája a rejtekhelye, amikor attól tartott, hogy erőt vesz rajra a mániás depresszió, a dolgok irányítása kicsúszik a kezéből, nem eszik, és nem veszi be a gyógyszereit. Az apja hamar megtanulta, hogy az ilyen fázisokban nincs értelme semmivel sem próbálkoznia. Csak Sofia társasága közvetítette az asszony számára a nyugalmat és a békét.

Noha Javier még mindig csoda szépnek látta az anyját, ő nehezen dolgozta fel, hogy idővel egyre kevesebb megbízást kapott. Minden visszautasítás rettenetesen kiborította, ezért az apja, egy sikeres filmproducer mindent elkövetett, hogy ilyenkor mellette álljon.

Javier akkoriban még túl fiatal volt, hogy megértse az okokat. Csak azt tudta, hogy amikor az apja bepakolja a monogramos, nagy bőröndöt, ők ismét meglátogatják Sofia nénikéjét.

Valójában nem volt a nagynénje, ennek ellenére Javier így gondolt rá. Még mindig maga előtt látta a gyönyörű, elegáns asszonyt. Sofia nem járt, hanem valósággal lebegett. Úgy beszélt vele, mintha felnőtt lenne, nem pedig gyerek, akit különböző szabályokkal vegzálnak.

A Villa Rosa mint valami szentély őrződött meg az emlékezetében. A nyugalom és a béke oázisaként.

És Javiernek most mindkettőre égető szüksége volt. Egy helyre, ahol nem leskelődnek minden sarkon paparazzók. Ahol egy bárban rendelhet egy italt vagy egy kávé anélkül, hogy valaki felbukkanna a mobiljával, hogy szelfit készítsen vele.

Javier a pultra tette a pénzt, és az utazótáskája után nyúlt. Legalább három órát üldögélt ebben a kis bárban anélkül, hogy bárkihez szólnia kellett volna, ami határozottan jót tett neki. Ugyanúgy jó érzés volt a Villa Rosa nehéz vaskulcsa a zakója zsebében. Valamikor az évek során adta Sofia az anyjának.

Sofia temetése óta egyikük sem járt itt. Hallotta, hogy a Villa Rosa meglehetősen rossz állapotba került.

Javier szomorkásan elmosolyodott. Talán hasznossá tehetné magát, miközben egy darabig ott pihen. A nagybátyja, Vinnie bácsi, egy elismert mesterember, tinédzserkorában a szárnyai alá vette, és sok mindent megtanított neki. Hogy ne térjen rossz útra.

Tizenhárom évesen egy egzaltált modell anyja meg egy örökké elfoglalt producer apa egyetlen gyerekeként elkerülhetetlenül sok mindent látott és hallott, ami egyáltalán nem volt neki való.

Amikor Javier próbálkozni kezdett a drogokkal, az apja egész nyárra Olaszországba küldte, és a bátyja gondjaira bízta. Javier megtanulta, hogyan kell vakolni és csempét lerakni. A famegmunkálás és az üveglapok méretre vágása is kimondottan terápiás hatású volt a frusztrált tinédzsernek.

Nem mintha eddig ezeknek a képességeknek hasznát vette volna Hollywoodban.

Javier kilépett a bárból a langyos tavaszi levegőbe. A kikötőben még mindig nagy volt a nyüzsgés. A halászhajók sziluettje festőien rajzolódott ki a lila és azúrkék, lassan elsötétedő ég előtt. Ha művész lenne, itt telepedne le.

Ám Javier Russo nem a festményeiről volt ismert.

A neve ott pompázott számos hollywoodi film reklámtábláján. A legújabb filmjét úgy hirdették, hogy ő a híres HOLLYWOOD felirat D betűjének dőlt.

Úgy tűnt, Hollywoodban szeretik az olasz színészeket. Tavaly az ügynöke legnagyobb meglepedésére ő volt az álomgyár legjobban kereső sztárja. Gyors egymásutánban forgatott négy filmet – két akciófilmet, egy romantikus vígjátékot és egy sci-fit –, és ennek során a fél világot beutazta. Ezért az Arab-sivatag, az Indiai-óceán, Szantorini szigete, a kanadai Sziklás-hegység és London utcái között ingázott.

Sokan izgalmasnak és irigylésre méltónak tartják az életét. Valójában inkább fárasztó és magányos, ráadásul nem találkozhat azokkal az emberekkel, akiket szeret. A családjával, ami igazából nincs is.

Javier halálosan fáradtnak érezte magát. Egy jó barátja temetésén napbarnítottan, csúcsformában jelent meg. Senki sem sejtette, hogy majd beleroppan a büntudatba, amiért nem volt ott, hogy amikor kellett volna, segítsen neki.

Az ügynöke legnagyobb rémületére a temetés után a következő hónap minden terminusát lemondta. Négy hét múlva kezdődik a cirkusz, amely elkerülhetetlenül követi a forgatást: a rengeteg interjú, a vörös szőnyeg és az úgynevezett talkshow-k, amelyek valójában a filmet reklámozzák.

De addig feltétlenül ki kell pihennie magát.

Elmosolyodott, amikor elérte a dombot, ahol a Villa Rosa állt. A séta határozottan jót tett neki. Hirtelen megtorpant, és kritikusan szemügyre vette a rózsaszín homlokzat repedéseit. Egyértelműen sürgős renoválásra van szükség, de Javier nem tudta eldönteni, milyen anyagokat alkalmazzon. Talán fel kellene hívnia Vinnie bácsit, és tanácsot kérni tőle.

Letette a táskáját, és kivette a kulcsot a zsebéből. Könnyedén elfordult a zárban. Javier óvatosan benyomta az ajtót, és azon tűnődött, mire számíthat.

Remélhetőleg békés nyugalomra. Elsősorban nyugalomra és...

A homlokát ráncolta, és körülnézett. Furcsa, a ház nem olyan poros és dohos, mint gondolta volna. Lassan átsétált a tágas előcsarnokon. Semmi kétség, valaki járt itt az utóbbi időben.

Javier szemügyre vette Sofia kedvenc helyiségét, amely tulajdonképpen a ház középpontja volt. Valaki levette a bútorokról a porfogót, és az egyik sarokban halmozta fel őket. Javier a gondolataiba merülve végighúzta az ujját a falon, és összerezett, amikor lehullott egy darab vakolat. A félhomályban összehúzott szemmel követte a repedést a kupolás mennyezetig. Az eltüntetéséhez komoly szakértelem kell.

Félrehajtotta a fejét, az orrlyuka kitágult. A levegő határozottan friss. És a tenger mormogása is túlságosan közletről hallatszik. Valahol nyitva van egy ablak.

Javier elindult a ház hátsó része felé. A télikert is látott már szebb napokat. Hiányzott néhány üvegtábla, néhány pedig megrepedt. Valami csikorgott a lába alatt. Lehajolt, és egy kis piros üvegszilánkot talált a cipője alatt. Miközben ezt szemlélte, halk zajt hallott.

Gyorsan felegyenesedett, és kinézett a nyitott üvegajtón a teraszra. Egy nő...

Az ég szerelmére, ki lehet az? Az anyja szerint Sofia halála óta a hely lakatlan. Csak ezért jutott eszébe a villa. Hogyan viselkedjen a teraszon tartózkodó, rejtélyes nővel?

Vajon betörő? Vagy turista, aki véletlenül rábukkant az elhanyagolt, rózsaszín házra, és kényelmesen befészkelte magát ide?

Hangtalanul közelebb lépett.

Barna hajú... a húszas éveiben járhat. Piros, meglehetősen kurta valamit visel. Bármi legyen is

az, felcsúszott, amikor a hintaszékben elszunyókált. A karcsú lábak az alacsony korláton pihentek... a meztelen comb felső részén kilátszott egy leheletnyi fekete csipke, amitől Javier szája kiszáradt.

A nő álmában felsóhajtott, és mozgolódni kezdett, mivel a fekhely gyaníthatóan nem volt olyan kényelmes, mint gondolta. A hintaszék lágyan ringani kezdett. Javier hangtalanul közelebb osont. Megpillantotta a borosüveget és egy üres poharat a terasz padlóján. A nő talán részeg?

Sofia után maradt volna néhány üveg bor a pincében, és a behatoló gátlástalanul kiszolgálta magát? Dühítette a gondolat. Azért jött ide, hogy nyugalmat leljen, és most arra kényszerül, hogy kihívja a rendőrséget.

Összeszorított szájjal közelebb ment azzal a szent elhatározással, hogy minél előbb rendezze ezt az ügyet. Meglepődve megtorpant, amikor már jobban látta a nőt.

Dús barna haj keretezte keskeny, szép arcát. A piros nyári ruha felcsúszott egészen szépen ívelt csípőjéig, és láthatóvá tette aranybarna bőrét.

Valahogy furcsán ismerősnek tűnt. Javier próbálta felidézni, hol láthatta már a szép idegent, de nem jutott eszébe.

A cipője alatt megcsikordult egy kő, mire az alvó nő szemhéja megrebbent. Mielőtt Javier egy szót is szólhatott volna, már talpra ugrott, elkerekedett szemmel nézett körül valami fegyver után.

– *Scusi, non volevo spaventarti...*

Javier önkéntelenül is az anyanyelvén szólalt meg. Ebben a pillanatban feléje repült a borospohár, épphogy elhibázta a halántékát, és a terasz kövén darabokra törött.

– Ne mozduljon, barátocskám! – figyelmeztette az amazon, és fenyegetően felemelte a borosüveget, amikor Javier egy lépést tett feléje.

A riadt oldalpillantások elárulták, hogy egyidejűleg menekülőutat keres. Javier hirtelen rádöbbsen a helyzet komikumára. Egy gyors mozdulattal kikapta a nő kezéből az üres üveget, és elmosolyodott.

– Ugye nem akar átugrani a korláton, és odalent a sziklamedencében a nyakát törni? – kérdezte társalgási hangnemben, és elakadt a lélegzete, amikor a nő szeme rémülten tágra nyílt.

Még sosem látott ilyen étellel teli csokoládébarna szempárt. A nő némán meredt rá. Láthatóan próbálta összeszedni magát, és meglepődött, amiért ő az olaszról ilyen gyorsan angolra váltott. Egyébként is csak az tudhat a magánstrandon lévő sziklamedencéről, aki már járt itt.

– A pokolba! Ki maga? És mit keres a házamban?

2. FEJEZET

Javier letette az üveget a földre, és felvonta a szemöldökét.

– A maga háza? Maga Sofia keresztlánya?

A nő vágott egy grimaszt, és a fejét rázta.

– Igen... nem. Úgy értem...

– Maga az, vagy sem?

A nő láthatóan a fogát csikorgatta.

– Nem. Posy húgom Sofia keresztlánya. – Haragosan előreszegte az állát, és éles pillantást vetett a behatólóra. – De maga kicsoda? És honnan ismeri Sofiát?

Minden egyes szóval, amelyet kiejtett a száján, a nő egyre ismerősebb lett Javiernek. Híres filmsztár nem lehet, mert akkor biztosan emlékezne rá.

– Sofia jó barátnője volt az anyámnak – magyarázta mereven. – Gyerek- és ifjúkoromban gyakran tartózkodtunk itt.

– Ami nyilvánvalóan már nagyon rég lehetett.

– Ott voltam Sofia temetésén, de magára nem emlékszem.

Ami meglepő, mert ez a nő nem egyszerűen csak csinos, hanem szép. Olyan szép, mint a csodált hollywoodi divák, csak sokkal természetesebb. Semmi botox vagy sebészeti beavatkozás.

A nő továbbra is gyanakodva méregette.

– Hogy hívják?

Javier belsejében megmozdult valami. Ha hollywoodi sztár valaki, az egyben azt is jelenti, hogy hajbókoló talpnyalók veszik körül. Ez volt az egyik oka, hogy idemenekült. Mély lélegzetet vett.

– Ha maga elárulja a nevét, akkor talán én is az enyémet.

A nő alig észrevehetően habozott, majd kihúzta magát.

– Portia. Portia Marlowe. – Hátravetette sötét haját, és a tenger irányába nézett. Aztán Javierhez fordult. – Maga... maga meg Javier Russo.

Ennyit az anonimitásáról. A férfi felsóhajtott, és a mellvédhez lépett. A nő hangjában, amikor kimondta a nevét, nem volt sem csodálat, sem hízelgés.

Az alatta elterülő tengerpart még a beálló alkonyatban is hívogatónak tűnt, noha nem könnyű innen fentről lejutni oda. Gyerekkorában egy másodpercig sem tétovázott volna... és most sem. A gondolatra, hogy mit szólnának az ügynökei és a biztosítók, elvigyorodott. A legszívesebben vattába bugyolálnák. A legutóbbi akciófilmje forgatásán – írd és mondd! – tízmillió dollárra biztosították a lábát.

A nap mindjárt eltűnik a tengerben, és olyan volt, mintha a horizont lángokban állna. Nem csoda, hogy Portia Marlowe épp ezt a varázslatos helyet választotta a szundikálása helyszínéül. Ami persze nem magyarázza meg, egyáltalán miért van itt. Vagy ami még fontosabb, meddig szándékozik maradni...

Portia odasétált mellé a koraláthoz.

– Javier Russo, olasz filmsztár, harmincéves... – foglalta össze a főbb életrajzi adatokat. – Nemrég egy sci-fit forgatott az Arab-sivatagban, és tavaly a legjobban kereső hollywoodi színész volt.

Javier érezte, amint feláll a tarkóján a szőr.

– Honnan tudja mindezt? És mit üzent a pillantása, amikor a koromat említette?

– Ez a valódi kora, vagy a Hollywood által deklarált? – felelte Portia, és halkán felnevetett, amikor látta a férfi elboruló arcát. – Menjen már! Mintha nem tudná, hogy az álmogyárban mindig lefelé korrigálnak. Köztünk szólva néha tíz évet is. De amint az ember közelebb kerül az illetőhöz, hamar kiderül a turpisság.

Javier nem tehetett mást, hangosan nevetett, és Portiához fordult, aki nyilvánvalóan már túl

volt a kezdeti ijedtségen. Nem mintha flörtölt volna vele, ami a férfi számára megszokott volt, de láthatóan már nem érezte magát kényelmetlenül a társaságában.

Nem igazgatta sem a ruháját, sem a haját, mint hasonló helyzetben a többi nő. Nyilvánvalóan nem érdekelte a dolog. Egyszerű piros ruhája, amely az olasz hetepiacról származhatott, a combja közepéig ért. Nem volt kifestve, csak egy leheletnyi rúzs csillant meg az ajkán.

Javier közelebb lépett.

– Tehát mit gondol?

– Mit gondolok? Miről?

Portia felnézett rá, aranyos pontok táncoltak barna szemében. Javier váratlanul úgy érezte, mintha egy filmben szerepelne...

Semmi más nem számított, csak ez a varázslatos lány a piros ruhájában. Olyan közel hozzá, hogy fitos kis orrán minden szeplőt megcsókolhatott volna. A másodperc törtrészére mintha megállt volna az idő, és furcsa szúrást érzett a szíve környékén. Az élete során számos szép nőt megismert, sokukkal randizott, és néhányukkal szorosabb kapcsolatot alakított ki. De egyiküknél sem érezte úgy, mintha villám csapott volna bele.

– Vajon elhiszem, hogy tényleg harminc? – Portia hangja visszahozta Javiert a valóságba. – Ha ez igaz, akkor maga az egyetlen filmsztár, aki nem hazudik a korát illetően. Nem beszélve az állítólagos diétákról, az edzéstervekről vagy a szeretőkről...

A könnyű szél belekapott a ruhájába, és nőies domborulataihoz tapasztotta.

Javier ösztönösen hátrább lépett.

– Honnan vannak ilyen bizalmas értesülései? – Tudott arról, hogy Sofiának van egy keresztlánya, de nem hallott semmiféle testvéréről. Portia ellenben meglehetősen sokat tud Hollywood rosszul őrzött titkairól. – Talán Los Angelesben dolgozik? – Felébredt a kíváncsisága. – Ha igen, miként lehet, hogy még nem futottunk össze?

Árnyék suhant át a nő arcán.

– Már találkoztunk.

– Hol?

– Egy díjkiosztón. A vörös szőnyegen én készítettem interjút magával a kalózos filmjéről.

Javier úgy érezte, mintha egy vödör hideg vizet öntöttek volna a fejére.

– Egy újságnak dolgozik?

Már csak ez hiányzott!

A riporterek olyanok, mint a pestis, legalábbis az anyja szerint. Még élénken emlékezett az Olaszországban töltött gyerekkorára és arra, amikor a gátlástalan paparazzók kamerákkal meg mikrofonokkal a saját házukban sarokba szorították a családját, miközben az anyja a hálószobában kisírta a szemét.

Korán megtanulta, hogy semmit se áruljon el magáról. A legkisebb apróságot sem. Mert az ember bármit mond, kiforgatják, hogy aztán az elferdített mondat megjelenjen egy bulvárlap címlapján. És semmi sem befolyásolhatta jobban az anyja labilis hangulatát, mint az átkozott sajtó.

Ünnepelt hollywoodi sztárként lehetetlen volt elkerülnie az újságírókat, de megtanult bánni velük, és kidolgozott egy stratégiát. Minden kétpercesnél hosszabb interjút írásban a PR-menedzserétől kellett kérni, aki hamis állítások esetén felhívta a riporterek figyelmét a jogi következményekre.

Ennek következtében a sajtó képviselői megtartották a kellő távolságot, még a csinosabbak is. Főleg ők.

Portia összehúzta a szemét.

– Öt éve dolgozom az Entertainment Buzz TV-nek, és az első Slattery-akciófilmje után interjúvoltam meg. Aztán találkoztunk néhány filmpremieren, és márciusban a díjkiosztó alkalmával a vörös szőnyegen.

A nő hangja sértetten csengett, ami meglepte Javiert. Ha már ilyen régóta a szakmában van, tudnia kellene, hogy zajlanak ezek a sajtókonferenciák. Minden újságíró kap egy időkeretet – általában körülbelül két percet – és egy listát azokról a kérdésekről, amelyeket nem tehet fel. Kicsit

hasonlít a villámrandihoz, gyakran igazi csúcspontok nélkül, mivel a legtöbb kérdés és válasz már ezerszer elhangzott.

Javier érezte, hogy az ingerültsége fokozódik. Egy riporter! Végképp nem hiányzik, amikor nyugalmat keres.

– Hosszabb ideig tervezi, hogy itt marad? – bukott ki belőle.

A hirtelen témaváltás bosszantotta Portiát.

– Hol itt a gond? A ház a húgomé, Posyé – emlékeztette a férfit hűvösen.

– De a villa lakatlannak látszik. – Javier a homlokzatra mutatott. – Nézze csak meg! A testvére mióta tulajdonos? Nem úgy tűnik, mintha törődne vele, különben nem így nézne ki.

Portia sötétbarna szeme veszedelmesen megvillant.

– Ha informálódott volna, tudhatná, hogy már tizenöt éve így néz ki. Ludano király halála után Sofia már nem igazán törődött a villával. Egyébként mikor járt itt utoljára? Mindegy is... – döntötte el, és tett egy türelmetlen kézmozdulatot. – A másik húgom, Miranda és a férje, Cleve nemrég a villanyvezetékekkel meg a tetővel foglalkoztak. Remélem, én is hasznossá tudom tenni magam, amíg itt pihenek. Posy balerina Londonban, és se ideje, se pénze egy alapos renováláshoz.

– A legutóbbi információm az volt, hogy senki sem lakik a villában – makacsolta meg magát Javier, miközben lázasan törte a fejét, miként szabadulhatna meg a lehető leghamarabb ettől az újságírónőtől.

– Ezért azt hitte, bátran betörhet a házba, és birtokba veheti?

Javier elővette a hatalmas kulcsot a zsebéből, és tüntetően a magasba tartotta.

– Nem törtem be. Az anyámnak évek óta... á, mit is beszélek, évtizedek óta kulcsa van a Villa Rosához.

– És ez feljogosítja, hogy bejelentés nélkül felbukkanjon itt? A húgom örökölte ezt az ingatlant. Az övé. Posy tudja, hogy én itt vagyok. Kétlem, hogy maga engedélyt kapott volna tőle, különösen, hogy még a nevét sem ismeri.

Javier tanácstalan volt, nem szokta meg, hogy hívatlan vendégként kezeljék. Egyedül akart pihenni itt, de fogcsikorgatva be kellett ismernie, hogy ennek az esélye a nullához közelít. És már túl későre járt, hogy máshol keressen szállást. Az utolsó komp órákkal ezelőtt elhagyta a szigetet, és a közelben nem voltak szállodák.

Ha Miss Portia Marlowe kiteszi innen, az komoly gondot jelent. Legfőbb ideje, hogy bevesse a jól bevált olaszos sármját. Elvégre kitüntetéssel végezte a színészképzőt. Éjszakára elég neki egy ágy, a többi majd holnap elintézi.

Javier elmosolyodott. Úgy tűnik, a hölgy már megivott egy üveg bort. Nem rossz kiindulópont.

Hirtelen a homlokára szorította a kezét, a szemét behunyta, és összeszorította az állkapcsát. Aztán elgyötörten kinyitotta a szemhéját, és megrázta a fejét.

– Mi történt? – kérdezte Portia nyugtalanul.

– A pohár... – motyogta Javier, és az állával a terasz padlóján heverő, széttört pohárra bökött. – Csak súrolta a halántékomat, de most hirtelen megszédültem.

Először úgy tűnt, Portia nem veszi be a mesét, de aztán mintha büntudat villant volna a csokoládébarna szempárban.

– Üljön le a hintaszékbe! – mondta. – Hozok vizet.

Javier bágyadtan bólintott, lerogyott a hintaszékbe, és összerezsent, amikor az a súlya alatt gyanúsán megnyikordult.

Miközben Portia visszatérésére várt, mélységes nyugalom szállta meg. Csak a tenger halk mormolása, a levelek zizegése és madárcsivitelés! Pontosan ezért jött ide. Ezt remélte.

Aldo szerette volna ezt a helyet... az öböl partján megtörő hullámokat. Gyerekkorában szinte minden vakációt a tengerparton és a szörfdeszkáján töltött. Elszántan és lelkesen edzett.

Javier keze ökölbe szorult. Miért nem hozta el soha a barátját Sofiához? Gyötörte a gondolat, és hozzáadódott azon dolgok listájához, amelyeket meg kellett volna tennie. Csak mindig halogatta őket. Majd holnap, nyugtatgatta magát.

Amíg aztán már nem volt holnap.

Mindig túlságosan lekötötték a forgatások és a megbeszélések. Túlságosan elfoglalt volt, hogy visszahívja a barátját, aki nem tudta elérni őt a mobilján. Pedig szentül elhatározta, de aztán elfelejtette.

A következő telefon aztán valósággal megbénította.

Ezért jött ide, hogy végre nyugalmat és békét találjon. Hogy leltárt készítsen az életéről.

Ehelyett most itt találja Portia Marlowe-t, egy szép nőt, aki egyben hollywoodi újságíró. Mint amikor egy szerelmes filmből horror lesz. Bizarr helyzet, ami empátiát és kreativitást követel.

Javier lehunyta a szemét, és lágyan ringatózott a hintaszékben. Talán már holnap vagy holnapután el kell utaznia? Természetesen ez lenne a legegyszerűbb megoldás.

Halk csörömpölésre rezzent föl. Portia a teraszon guggolt, és összesöpörte az üvegcserepeket. Elkapta a férfi pillantását, könnyedén elpirult, és megvonta a vállát.

– Nem tudtam, kicsoda maga – védekezett. – Halálra ijesztett.

– Akárcsak maga engem.

Portia pislogott, mintha mondani akarna valamit, de aztán inkább a vizesüveg után nyúlt, amit előzőleg letett a földre.

– Tessék, nem túl hideg. A hűtő úgy viselkedik, mint egy kiszámíthatatlan tinédzser. Néha működik, néha meg dacol velem.

Javier bólintott, átvette az üveget, és közben összeérték az ujjai. Egy filmrendező most beúsztatná a csillagos eget, és romantikus zenével festené alá a jelenetet.

Calmati! Nyugalom, figyelmeztette magát Javier. Portia Marlowe tabu. Van nélküle is épp elég problémája.

A nő előrehajolt, telt melle csak centiméterekre volt Javier kezétől. Aztán az ujjai hegyével megsimogatta a férfi halántékát.

– Még csak egy karcolás sem látszik. – Idegesen felnevetett. – El tudja képzelni, mi történne, ha egy híres hollywoodi filmsztár makulátlan arcát tényleg megsebeztem volna?

Portia elsápadt, és megmarkolta a hintaszék karfáját. Nyilván csak most döbbsent rá, mit tett. Egy sebhely elkerülhetetlenül azt eredményezte volna, hogy Javier ügynöke és PR-menedzsere közösen beperelik őt. Mibe kerülhet egy plasztikai sebész meg a forgatások átütemezése!

Javier megrázta a fejét.

– Azt hiszem, csak ki kell aludnom magam. Hosszú volt az út. Holnap biztosan sokkal jobban leszek...

A szavak ott lógtak a levegőben.

Portia szóra nyitotta a száját – aztán ismét becsukta.

A felszín alatt láthatóan küzdött benne a jólneveltség és a vágy, hogy minél előbb megszabaduljon a férfitől.

– Az egyik vendégszobában felhúzó magának egy ágyat – jelentette be végül mereven. – Szerencsére épp ma mostam ki az ágyneműt.

Javier megajándékozta ellenállhatatlan hollywoodi mosolyával.

– Nagyon kedves, köszönöm szépen.

Miután Portia Marlowe eltűnt a házban, Javier lehunyta a szemét, és ismét ringatózni kezdett. Pontosán erre van szüksége. Ez a legjobb terápia...

Úgy néz ki, hogy új dimenziók nyílnak a Villa Rosában tervezett pihenés előtt.

3. FEJEZET

Portia az ágyában feküdt, és azon tűnődött, vajon felkelt-e már a szomszéd szobában a férfi. Vagy az éjszaka folyamán meghalt fejsérülésben, amiért ő a felelős.

Nagyot sóhajtva visszahanyatlott a párnáira. Alvás helyett egész éjszaka nyugtalanul hánykolódott.

Még mindig nem egészen értette, hogy került Javier Russo a szomszéd szobába. Ha valaki ezt előre megjósolja neki, örülnék tartja az illetőt.

Már több tucat sztárral készített interjút, és a jellemző személyiségjegyek egész skálájával találkozott. Az öntelttel, az unottal, a felhőtlen kedélyűvel, a naivval, a megalkuvóval, a kétségbeesettel. És a különccel, aki mintha egy másik bolygóról csöppent volna ide.

Javier olyan sármos és elbűvölő volt, amilyen egy olasz filmsztár csak lehet. De ez természetesen megjászott dolog. A legutóbbi találkozásukkor rendkívül arrogánsnak bizonyult, alig köszönt neki, ehelyett éles, megvető tekintettel meredt rá.

– Tényleg ez a legjobb, amit nyújtani tud? – válaszolta az első kérdésére, majd lekicsinylően végigmérte, és faképnél hagyta.

Nyilvánvaló volt, hogy nem tartja elég fontos személynek ahhoz, hogy akár a legegységesebb udvariasságot tanúsítsa iránta.

Hogy a sztárok olykor nagyképzűek és gorombák, ez nem volt újdonság Portia számára. Ám Javier Russo esetében az volt az érzése, hogy szándékosan gonoszodik vele.

A legtöbb hollywoodi sztár legalább megjászotta, hogy kedveli a sajtót. Néhányan nyíltan flörtöltek vele, vagy ajándékokat küldtek. Mindez persze csak a látszat volt. Ahogy az állítólagos szenvedélyes szerelmi történetek. Ahogy a kedvesség is felszínes vagy hazug – lásd Javier Russót.

Portia még mindig nem tudta, a férfi egyáltalán miért bukkant fel a villában. Azonkívül, hogy ez a körülmény esélyt kínál neki egy sztorira...

Portia megpróbálta felidézni, mi mindent hallott Javierről. Valójában nem egy botrányos figura. Oké, néha arrogáns és távolságtartó, de nem áll elő értelmetlen követelésekkel, mint sok sztár, és nem vároztatja órákig az embereket. Az elmúlt években a csillaga egyértelműen felszállóban volt Hollywood egén. Nemrég gyakran látták egy szupermodell társaságában, aztán egy híres popsztárral és néhány kolléganőjével.

Javier nem azt mondta, hogy az anyja Sofia barátnője volt? Mindketten a modellszakmában dolgoztak, és természetesen ugyanazokban a körökben mozogtak. A padlón egymás hegyénhátán tornyosultak a fotóalbumok Sofia dicsőséges múltjából. Biztosan talál benne valamit a két nő barátságáról.

Portia óvatosságra intette magát. Okosan kell viselkednie, nem szabad semmit elhamarkodni. Talán bomba sztori lesz ebből, és kiszabadíthatja a nyakát a hurokból, mielőtt a szerkesztője szorosra húzná azt.

Persze az is lehet, hogy hoppon marad, mert Javier Russo csak azért jött ide, hogy a rengeteg forgatás után egy kicsit kipihenje magát. Nem alaptalan elképzelés, mert eltekintve a királyi család iránti alkalmi érdeklődőktől, Isola dei Fiori nem egy turistaparadicsom. És csak komppal lehet idejönni, ha valakinek nincs saját hajója.

De ilyen hamar nem adja fel a dolgot. Talán mégiscsak kisül valami ebből a találkozásból...

Furcsa zajt hallott, és Portia felült az ágyában. Nyomban talpra ugrott, hogy megnézzé, mi okozta a lármát.

Javier Russo egyértelműen ébren volt. A szalonban eléje táruló látványra Portia nyelt egy nagyot. A férfi nem viselt mást, csak egy kifakult farmert és fekete bakancsot.

Lehet, hogy csak álmodik?

Portia mély lélegzetet vett, de a kép nem tűnt el. Javier Russo valamilyen szürke masszát

kevergetett egy vödörben, közben jól látszott szépen kidolgozott izmainak játéka a bronzbarna bőr alatt.

– Az ég szerelmére... mit csinál itt?

– Kényszerű lakótársként nem kell udvariaskodnunk egymással, ugye? – szólalt meg Javier gúnyos mosollyal. – Hogy megválaszoljam a kérdésedet: hasznossá teszem magam.

Ez a szalon volt Portia kedvenc helyisége a Villa Rosában, és tudta, hogy Posy is így van ezzel. Ám anélkül, hogy beszéltek volna róla, mindketten tudták, hogy a szükséges helyreállítási munkák messze meghaladják a húga költségvetését.

Javier az összekevert masszából kent egy kicsit a másik kezében tartott vakolókanálra, szemrevételezte, majd ismét lehúzta a vödör szélén.

A földön különböző szerszámok sorakoztak, néhány ecset és egy nagy, nyitott papírzsák.

– Honnan van... mindez? – kérdezte megrökönyödve Portia.

Javier szélesen elvigyorodott.

– Kölcsön vettem a garázból a robogót, és a helyi építőanyag-kereskedésbe mentem vele.

Portia tanácstalanul ingatta a fejét.

– És hol van az az építőanyag-kereskedés? Nem is tudtam, hogy létezik. – Az órájára pillantott. – És mikor... mentél oda?

– Az üzlet a városon kívül van, és hatkor nyit. A legtöbb mesterember korán kel, hogy elkerülje a déli hőséget.

Javier a tenyerével végigsimított a fal repedésén, a homlokát ráncolta, egy darab csiszolópapír után nyúlt, és próbaképp egy helyen megdörzsölte a falat.

– Mit csinálsz? – kiáltotta ijedten Portia. – Csak még jobban tönkreteszed. A villa anélkül is rémes állapotban van, hogy Mekk mestert játszanál.

Javier felsóhajtott.

– Már megint ez az elutasító, ellenséges hang! Nem illik hozzád. Úgy beszélsz, mintha még soha nem csináltam volna ilyet.

– Nem is csináltál! – mérgelődött Portia.

Javier közelebb lépett hozzá, és mélyen a szemébe nézett.

– Mindig ilyen hanyagul készülsz fel, ha hírességeket interjúatsz? Nem tudom, hányszor meséltem már, hogy tinédzserként a nyarakat rendszeresen Vinnie nagybátyámnál töltöttem, és rengeteget tanultam tőle. Vinnie egyébként a világ legjobb mesterembere. – Javier tett egy széles mozdulatot a vakolókanállal. – Van itt egy sor munka, amit a következő hetekben el tudok végezni. A vakolás és a festés a specialitásom. Ha végzek, a húgod könnyebben megvalósíthatja a villával kapcsolatos terveit, bármi legyen is az.

Portia válaszolni akart, de Javier még nem fejezte be.

– Ami a télikertet illeti... ki tudom cserélni a törött üvegeket. Ez is a specialitásom...

Portiának ez túl sok volt egyszerre. Utálta az ilyen helyzeteket, noha tudta, nők milliói cserélnének vele: egy félmeztelen hollywoodi sztár, aki ráadásul még a szolgálatait is felajánlja.

Jóllehet a férfi az imént éles kritikával illette a munkáját. Mintha Portia nem végezte volna el a házi feladatát.

A lány csak vonakodva ismerte be, hogy valóban kevés a háttérismerete, ami Javier Russót illeti. Ennek ellenére szenzációs sztorit szimatolt az arrogáns, öntelt felszín mögött. Eredetileg úgy tervezte, hogy még aznap kiteszi a férfi szűrét, de a karrierjére gondolt, és elbizonytalanodott. Talán meg kellene várnia, mi sül ki ebből.

Portia végignézett magán, és érezte, hogy elvörösödik. Vékony pamutköntösében, a flip-flop papucsban, kócos hajával nehéz öntudatos nő benyomását kelteni. Egyébként is az egész helyzet egyszerűen... abszurd. Szürreális.

Felnevetett, mire Javier kérdően felvonta a szemöldökét.

– Valami nem stimmelt a borral, amit tegnap ittam. Csak két pohár volt, és tessék!

– Mi?

– Megittam két pohár rozét, erre megjelenik Javier Russo félmeztelenül a húgom lerobbant

villájában, és felajánlja, hogy a következő hetekben mesterembert játszik. Ez nem lehet igaz!

Javier lassan bólintott, a szemében ott izzott az a kis szikra, amely sok filmben és fotón is látható.

– Mit tehetek, hogy meggyőzzelek a képességeimről?

Portiának elakadt a lélegzete. Megfeledkezett a karrierjét megmentő sztoriról, és csak Javier Russo kisportolt testét meg csillogó tekintetét látta. A férfi anélkül, hogy megszakította volna a szemkontaktust, letette a vakolókanalat, közelebb jött, és a kezét Portia csípőjére tette.

Ha ez egy filmbeli jelenet lenne, a „természetes külsejéért” legalább két órát maszkban kellett volna ülnie, gondolta Portia. Sajnos, azonban ez a valóság – hideg vízzel tisztára mosott arc, kócos haj, ahogy reggelente általában festeni szokott.

Még soha nem volt ilyen közel egyetlen hollywoodi sztárhoz sem. Minden finom vonalat, minden apró ráncot láthatott a szeme körül. Nevetőránccok, nyoma sincs botoxnak, sűrű, sötét haj és borosta. Portia uja szinte viszketett, hogy megérintse a férfit. De Javier tekintetében volt valami, ami visszatartotta.

Ismerte a jeleket, komoly fájdalomról, bánatról beszéltek. Most, hogy észrevette, azon töprengett, korábban miért nem tűnt fel neki.

Javier még mindig nem árulta el, miért jött ide. Ha jobban belegondol, tegnap este nem sok mindent mesélt magáról. Talán egy szerető, aki Isola dei Fiorin tartózkodik? Vagy itt akarja gyógyítani megtört szívét? Valahogy egyik változat sem tűnt valószínűnek.

Fájdalom. Egyáltalán mivel lehet Mr. Arrogánst megsebezni?

Portia oldal biccentette a fejét, és mindkét tenyerét a férfi meztelen mellkasára tette. Érezte ujjai alatt a szívverését, amitől bizseregni kezdett a teste.

– Mi elől menekülsz, Javier Russo? – A hangja alig volt több halk suttogásnál.

A férfi lélegzete elakadt, és nyomasztó csend telepedett rájuk. Javier Portiára meredt, aki egész testében megborzongott. Mert nem őrá nézett, hanem mintha átlátott volna rajta. De aztán újra helyére került az arrogáns maszk, és eltakarta az igazi Javier Russót, aki az imént egy pillanatra előtűnt.

– Az elmúlt időben rettenetesen sokat dolgoztam. Tizennyolc hónap alatt négy film, ráadásul a sajtótájékoztatók... Egyszerűen nyugalomra van szükségem.

Portia az ajkába harapott. Elfogadhatónak hangzik, csak nem igaz. Ebben teljesen biztos volt.

– Van elég pénzed és kapcsolatod, hogy egy magánszigeten pihenj. Az abszolút nyugalomhoz ott hozzátartozik a működő konyha és a luxusfürdőszoba is.

– Nem lenne ugyanez – felelte Javier, és fáradtan elmosolyodott.

– Miért nem?

A férfi Portia kezére nézett, akinek szüksége volt minden önuralmára, hogy ne húzza el. Meg kell tennie, de nem most.

– Ez a hely kimondottan boldog emlékeket ébreszt bennem, erről annak idején Sofia gondoskodott. Sosem voltam olyan gyerek, aki álló nap pancsol strandon, mindig kellett csinálnom valamit. Szorgos méhecskének születtem. Ha dolgozom, az ellazít, és segít, hogy rendezzem a gondolataimat. A Villa Rosa számomra ideális hely. Bárcsak már évekkkel ezelőtt eljöttem volna ide!

Portia gyomra elszorult. Hát nem ő is ugyanebből az okból van itt? Hogy a következő hetekben eltöprengjen a karrierje jövőjéről?

Jó volt dolgozni az Entertainment Buzz TV-nek. Az elmúlt öt évben ez rendszeres jövedelmet biztosított, lehetővé tett egy fényűző lakást, hogy találkozzon egy csomó híres emberrel, kellemesekkel és kellemetlenekkel. Csakhogy a dolgok változnak. Hollywood kezdte elveszteni a szemében a csillogását, még ha vannak is ott Javier Russóhoz hasonló férfiak.

Portia szája kiszáradt. A mentőöv egy érdekesítő sztori alakjában érkezik, ami a szó szoros értelmében a lába előtt hever, csak le kell hajolnia érte...

De ő tényleg olyan ember lenne, aki mások életében turkál, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy lemeztelenítse őket, és eladja a nyomorúságukat a szenzációéhes olvasóknak?

– A villában szeretnék lakni, Portia, nem egy szállodában – jelentette ki Javier köntörfalazás nélkül. – Mit gondolsz, lehetséges?

Portia. A szájából úgy hangzott a neve, mint egy költemény. Közben nem is emlékezett rá. Ez a tüske még mindig ott volt a lányban. Most meg Javier Russo egy fedél alatt akar lakni vele...

Portia elhúzta a kezét a férfi mellkasáról, és hátrább lépett. El kell döntenie, számára mi a helyes és fontos.

– Mennyi ideig maradnál?

– Nem túl sokáig. Csak pár hetet.

Portia keresztbe fonta a karját a melle előtt.

– Tehát komolyan úgy tervezted, hogy itt vakációzol, aztán meg szép csendben eltűnsz?

– Valahogy így – ismerte be Javier mosolyogva.

– És én vagyok az, aki megghiúsította a szép tervet?

Javier a homlokát ráncolta, aztán bólintott.

– Rendben, megértettem.

– Tényleg? – kérdezte Portia kétkedve. – Foglaljuk össze még egyszer: tegnap este bejelentés nélkül felbukkant egy idegen a villában. Oké, volt egy kulcs a zsebében, és szép emlékek kötötték ide. Én ellenben a húgom, a ház tulajdonosának az engedélyével vagyok itt, és néhány hétig még maradni szándékozom. – Próbált nem tudomást venni a leplezetlen csalódottságról a férfi szemében. – Tehát mindketten úgy gondoltuk, hogy egyedül miénk lesz a villa.

– Úgy látszik...

– Nyilvánvalóan rengeteg itt a munka – mutatott körbe Portia. – És ha tényleg olyan ügyes mesterember vagy, mint mondd, semmi kifogásom ellene, hogy maradj. Ami engem illet, rendet akarok rakni itt. Első pillantásra talán butaságnak tűnik, de a pincétől a padlásig felderítettem a házat, és elhiheted, hogy ez óriási munka.

Hogy közben egész mellékesen megpróbál kiszimatolni valamilyen botrányt Javierrel kapcsolatosan, azt nem kell elárulnia. Talán tényleg csak egy titkos szeretőről van szó. A gondolatra megkeseredett a szája, de ez csak amiatt lehet, hogy valójában megveti az újságírásnak ezt a formáját.

– Akárhogy is, a húgom szeretné lakható állapotba hozni a villát. Ha segítesz ebben, az elég nekem. De valamit tisztáznunk kell... – Portia nagy levegőt vett. – A munka és a szórakozás számomra két szigorúan szétválasztott terület. Mindig is ehhez tartottam magam, és ez a jövőben is így lesz.

4. FEJEZET

A szürke szempár megvillant. Sokatmondó pillantás volt, Portia jól ismerte ezt, és a kamera előtt nem is tiltakozott volna a flört ellen. Íratlan törvény volt ez a riporter és az interjúalany között, hogy fenntartsák a nézők érdeklődését.

Természetesen Portia randizott Hollywoodban, de a popsztárok és a színészek abszolút tabunak számítottak. Elég volt csak arra a két kolléganőjére gondolnia, akik a láthatatlan feketelistán találták magukat, mihelyt véget ért a kurta viszonyuk, és soha többé nem tudták a szakmában megvetni a lábukat.

Okosabb volt ő ennél, hogy akkora kockázatot vállaljon.

Javier, aki eddig figyelmesen nézte, most a széken heverő pólója után nyúlt, és áthúzta a fején.

– Gyere velem! – kérte.

– Mi? Én...

Mivel a férfi egyszerűen elindult, Portia követte a konyhába, ami Mirandának köszönhetően legalább használható állapotban volt, mert a húga és most már újdonsült férje egy szomszéd segítségével legalább a konyhában használhatóvá tették az áram- és gázvezetékeket. De Portiának arról fogalma sem volt, hogy került a sok, élelmiszerral teli zacskó a konyhaasztalra.

Javier tojást és friss ciabattát vett ki az egyikből.

– A megállapodásunkat pecsételjük meg egy ünnepi reggelivel!

– Megállapodtunk valamiben?

– Persze. Maradok, vállalom a vakolást, a festést és a télikert összetört üvegeit. – Javier serpenyőt tett a tűzhelyre, és meggyújtotta a gázt. – Hogy szereted a tojást?

Portia hüledezve lerogyott a legközelebbi székre.

– Még főzni is tudsz? Egyáltalán honnan van a tojás meg a kenyér?

– Ma reggel azt is vettem. Aggódtam egy kicsit, hogy itt alapvető élelmiszerként csak bor van – felelte Javier vigyorogva, és beleütött néhány tojást a serpenyőbe, így nem láthatta, hogy Portia elvörösödött. De a férfi még nem fejezte be. – De csak addig... – kihúzta a mellette álló szekrény egyik fiókját –, míg fel nem fedeztem az édességraktáradat.

Nem kérdés, Javier szívesen heccelődik.

– Mit mondhatnék erre – válaszolt Portia hasonló hangnemben. – A kertben szerencsére rengeteg a gyümölcsfa. Bor, csokoládé és gyümölcs, mi más kell még egy nőnek a boldogsághoz?

– *Sicuro*, csakugyan... – mormolta Javier, és Portiához fordult. – De most gyorsan válaszolj: rántotta vagy tükörtojás?

A lány a serpenyőre pillantott.

– Tükörtojás, jól átsütve.

– Szétfolyó tojássárgájával?

– Csak azt ne! – intette Portia, és felsóhajtott. – Az elmúlt öt évben már minden változatot elém raktak. Úgy tűnik, tisztességesen átsütött tükörtojást nem lehet kapni az Egyesült Államokban.

– Talán ideje, hogy hazaköltözz?

Portia szíve kihagyott egy ütemet. Hollywoodban talán már megindultak a pletykák az állását illetően? Javier többet tud, mint ő?

– Ha tényleg hazatérnék Angliába, hajóval kéne jönnöm, hogy a rengeteg ruhámat áthozhassam a nagy vízen – vetette oda Portia könnyedén, és próbálta eltitkolni a szorongását.

– Csak a sok gönc miatt vállaltad volna azt a melót? Nem hiszem. Korábban mit csináltál?

Portia a mosogatóhoz ment, megtöltötte az ócska vízforralót, és a gáztűzhelyre tette a serpenyő mellé.

– Egyetemre jártam, és tényfeltáró újságírást tanultam. Utána az egyik barátommal egyfajta tanulmányutat tettem az Államokban, és ott maradtam. A többi, ahogy mondani szokták, már

történelem. – Egy kicsit oldalba bökte Javiert. – Egy filmsztár, aki maga készíti a reggelijét... Ki gondolta volna?

A férfi nevetett.

– Miért, mit vártál?

– Azt semmi esetre sem, hogy egy hollywoodi színész ugyanúgy eszik és iszik, mint más hétköznapi halandó – tréfálkozott Portia, és meghökkent, amikor látta, hogy Javier arca elborul.

A férfi szó nélkül odanyújtotta Portiának a tányérját, aztán átkutatta a hűtőt.

– Igen, én is eszek – mondta meglepően komoly hangon, anélkül hogy a lányra nézett volna. – Ugyanis tudom, mi történik, ha valaki nem teszi. *Accidenti*, nem találok se söt, se borsot.

Javier leült a tányérjával Portiával szemben. Noha csak mintegy mellékesen ejtette el az iménti megjegyzését, a súlyos szavak még mindig ott visszhangzottak a levegőben. Javier talán az egyik kolléganőjéről, a barátnőjéről vagy az anyjáról beszélt?

Portia érezte, hogy a tarkóján feláll a szőr.

Pár évvel ezelőtt a húga, Immi súlyos étkezési zavarban szenvedett, ami nemcsak őt, hanem az egész családot komolyan érintette. Azóta, ha találkozott Immivel, az első dolga mindig az volt, hogy kritikusan szemügyre vette az arccsontját és az egész sziluettjét.

Gyorsan elhessegette a képet, megnyalta az ajkát, és megpróbálta felvenni a beszélgetés fonalát.

– Micsoda vendéglátó vagyok? Amíg felforr a víz, csinálok magunknak kávé.

Javier szórakozottan bólintott.

– Áru! el, hogy sikerült távol tartanod magad a hollywoodi örülettől? – kérdezte meg egy kis idő múlva Portia.

– Sosem találkoztál az anyámmal?

Portia a fejét rázta.

– Sofiával együtt volt modell, ugye? Hogy is hívják?

– Anna-Lucia. Jó tíz évvel fiatalabb volt Sofiánál, és én akkor születtem, amikor az anyám már egyáltalán nem számított rá. – Javier evett egy falatot, aztán tűnődve hallgatott egy kicsit. – Meglepő módon az anyám kimondottan konzervatív. Ugyanakkor arra kényszerült, hogy végigcsinálja az egész hollywoodi és londoni örületet: alkohol, drogok meg diéták... az egész gyilkos cirkuszt. – Javier nem nézett fel, csak megvonta a vállát. – Sosem akarta bevallani, hogy ez mennyire megterhelő volt számára, különösen úgy, hogy a saját problémáival is harcolnia kellett.

Javier hangja ismét megváltozott, ami nyomban működésbe hozta Portia újságírói ösztönét.

– Valahányszor az anyám már nem bírta a munkájával járó stresszt, idejött a Villa Rosába. Többnyire a kíméletlen sajtó okozta a pánikrohamait. A riporterek és fotósok a nap huszonnégy órájában megszállva tartották a házunkat.

A férfi hangjából egyértelműen kitűnt, mennyire undorodik az újságíróktól. Portia kényelmetlenül fészkelődött a székén.

– Az itt-tartózkodás mindig jó hatással volt az anyámra. Ez a hely megnyugtatta, és békességgel töltötte el.

Portia megborzongott, és hirtelen büntudat fogta el. Hiszen ő is ezekhez a kíméletlen sajtóhiénákhoz tartozik, akiknek semmi sem szent.

– És te minden alkalommal vele jöttél? – kérdezte rekedten.

Javier elmosolyodott, jóllehet egy kicsit kényszeredetten.

– Sőt egy ideig a szigeten jártam iskolába. Ha egyáltalán nevezhetjük így.

– Hogy érted?

– Sofia lehetővé tette, hogy két másik fiúval együtt tanítsanak.

– Magánoktatás... itt? Ki volt a két másik gyerek?

– Alessandro és Nico del Castro.

Portia majdnem félrenyelte a tükörtojást.

– A hercegekkel együtt tanultál?

– Csak néhány hónapig – felelte Javier. – Míg az anyám jobban nem lett. Sofia nem akarta, hogy lemaradjak az iskolában, ezért megkérte a magántanárt, hogy én is részt vehessek az óráin.

– Tehát a hercegekkel barátkoztál?

Portia látta, hogy árnyék suhan át Javier arcán, és a legszívesebben visszazívta volna a kérdését.

– Nicóval kevésbé, ahhoz túlságosan fiatal volt. De köztem és Alessandro közt csak egy év van.

Portia nyelt egyet. A koronaherceg Alessandro és Nico unokatestvérek voltak. Alessandro két évvel ezelőtti halála óta most Nico a trónörökös.

– Kemény lehetett... – mondta halkán.

Javier nem kérdezte, hogy érti ezt, hanem egyenesen a lány szemébe nézett.

– Igen, az volt. Később már nem álltunk olyan közel egymáshoz, mint gyerekkorunkban. Alessandro nyugodt típus volt. Gyűlölte a reflektorfényt, és Hollywood légköre is idegen volt neki. Ennek ellenére néhányszor meglátogatott.

Portia biccentett, és mivel a víz felforr, felállt, hogy kávé készítsen.

– Mozgalmas és érdekes gyerekkorod lehetett. Egyik oldalon az elbűvölő Portia és a hercegek, a másikon Vinnie bácsi, a mesteremberek királya.

Minden újságíró és életrajzíró álma! – tette hozzá magában. Hogyhogy eddig még senki sem figyelt fel erre?

Javier megvetően horkantott.

– Csak első pillantásra néz ki így. Nem volt benne semmi érdekes. Ami pedig Vinnie bácsit illeti... Számomra olyan volt, mint a munkásruhába öltözött jó tündér. Megtartott a valóság talaján, és elsősorban fegyelemre tanított. – A férfi fanyar mosolyra húzta a száját. – Őszintén szólva egy sor nagyra becsült kollégám sokat tanulhatna Vinnie bácsitól.

– Ezt egy percig sem kétlem – helyeselt Portia. Instant kávé tett két bögrébe, majd ráöntötte a forró vizet.

– És mi van veled?

– Velem? – visszhangozta Portia.

– Tulajdonképpen hány húgod van?

Portia bekapott egy falatot a ciabattából meg a tökéletes tükörtojásból. Szerencsére ez ártalmatlan, ugyanakkor kimeríthetetlen téma.

– Négyen vagyunk, én vagyok a legidősebb. Aztán jönnek az ikrek, Imogen és Miranda, aki épp most ünnepelte az esküvőjét a Villa Rosában. A legkisebb közülünk Posy, akit Rosalindnak kereszteltek.

– Ezek a nevek... mind Shakespeare-hősök. A szüleid a nagy író rajongói voltak?

Portia nevetett.

– Mondhatni. A Royal Shakespeare Theatre *Rómeó és Júlia* előadásán ismerték meg egymást Stratfordban. Az anyám ezt sorsszerűnek látta. Gyerekkorunkban gyakran vittek minket színházba, hogy felkeltsék az érdeklődésünket, és Posy balerinaként tényleg színpadra lépett.

– Ő a Villa Rosa örököse?

– Igen. Sofia a keresztanyja volt. Az én keresztanyám az apám nővére, messze nem ilyen egzotikus személyiség. Ő csak két percre lakott tőlünk. Sofiát sokkal extravagánsabbnak és izgalmasabbnak találtam.

Javier bólintott.

– Igen, tényleg az volt. Eszembe jutnak az estélyek, amelyeket titokban meglestem. – Tűnődő arcot vágott. – Ahhoz, hogy a húgod sikeres balerina legyen, nagyon fegyelmeztetnek kell lennie. Ugyanolyan könnyörtelen élet az, mint Hollywoodban.

Portia összepréselte az ajkait.

– Vagy talán még keményebb. Nem vagyok biztos benne, hogy Posy tényleg boldog. Egy ideje már ugyanabban a státuszban táncol. Számomra ő a világ legjobb balerinája, de valószínűleg egy kicsit elfogult vagyok.

Javier szája széle megrándult.

– Tényleg? – Ivott egy korty kávé. – És a másik két húgod?

– Miranda hivatásos pilóta, akárcsak Cleve, akihez feleségül ment. Csodálatos esküvőjük volt. Ahogy a kertben álltak, és elmondták a fogadalmukat... varázslatos pillanat volt. Még sosem

láttam ilyen boldognak a húgomat. Az ember szinte azt hinné, hogy tényleg létezik igaz szerelem.
– Portia próbált nem tudomást venni a mellkasában az éles szúrásról. Nem akart irigykedni. – És Imogen... – Elakadt, a megfelelő szavakat kereste. – A családi vállalkozásunknál, a Marlowe Aviationnél dolgozik. Nemsokára ő is férjhez megy.

Javier felkapta a fejét.

– Miért mondod ilyen furcsa hangon?

– Nem értem, mire gondolsz.

– Nem akarod, hogy férjhez menjen, ugye?

Ilyen könnyű átlátni rajta?

– Nem igaz!

– Tényleg? – Javier elmosolyodott, az üres tányérja után nyúlt, és leszedte az asztalt. – Azt próbálom eldönteni, hogy arra gondolsz, tulajdonképpen neked kéne először férjhez menni... – töprengett fennhangon, miközben az evőeszközt letette a mosogató mellé –, vagy van valami kifogásod a jövőd sógorod ellen.

Portia döbbsen nézett rá. Hogy mondhat Javier ilyen szörnyűséget?

– Hogy merészeled...

– Az egyes vagy a kettes változat? – makacsolta meg magát a férfi.

A pokolba! Pedig a válasz nagyon egyszerű. Ki nem állhatja azt az alakot, akihez Immi feleségül akar menni. Ez az első perctől így van, és azóta sem változott. Van valami abban a fickóban, amitől libabőrös lesz a háta.

Másrészt egyre inkább úgy érezte magát, mint egy kifutó modell, miközben a húgai egymás után találják meg a boldogságukat. Egyszer majd öreg, ősz hajú vénlány lesz belőle, aki az egyik testvére teraszán egy hintaszékben üldögél, és nézi, ahogy az unokahúgai és unokaöccsei játszanak.

Természetesen ez csak fantáziakép, de van benne némi igazság.

– Semmi közöd hozzá! – felelte barátságtalanul.

Javier megadóan felemelte a kezét.

– *Scusi*, nem akartam személyeskedni.

– Én meg érzékenykedni.

– Érzékenykedni? – kérdezte Javier összevont szemöldökkel.

– Érzékenykedni, udvariatlan lenni. – Portia gyámoltalanul vállat vont. – Nem vagyok valami jó passzban.

– Én sem – vallotta be Javier a lány legnagyobb meglepetésére. – Mi lenne, ha én most újra munkához látnék, és ebédidőben egy kis pikniket rendeznénk a parton? – Az azúrkék tenger irányába mutatott. – Alig várom, hogy a habokba vessek magam. Évek óta nem úsztam a tengerben. Talán visszatérnek a régi emlékek is.

Portia oldalról lopva szemügyre vette a férfit. Szemlátomást a gondolataiba mélyedt. Lehet, hogy megosztja vele az emlékeit, ha jobban megismerik egymást.

– Rendben. Én folytatom odabent a rendrakást, kimosok néhány bútorhuzatot, és ablakot pucolok. Mi lenne, ha... négy óra múlva találkozunk itt?

Javier elmosolyodott, kurtán biccentett, majd elsétált.

Portia utánabámult, és a nyelve hegyével önkéntelenül megnyalta az ajkát. Elméletileg minden egyszerű. De amikor elképzelte Javier Russót vizes fürdőnadrágban, kiszáradt a szája.